

De nieuwe docent: van expert naar begeleider

Opgroeien in een streng islamitisch gezin

Op jezelf: 'Wéér een kant-en-klaarmaaltijd'

'Mijn ziekte heeft me sterker gemaakt'

'Weinigen kunnen hun dromen verwezenlijken'

Özcan Akyol 'Zoiets als Floortje'

Als ik tegenwoordig in aanraking met studenten kom, bijvoorbeeld na een lezing, of tijdens een andersoortig evenement waar ik mag optreden, informeren ze vaak naar het pad dat ik heb bewandeld om schrijver én presentator te worden.

'Dank u wel,' riep een jongen van Windesheim laatst.
'Dan zien we elkaar misschien wel binnenkort bij Jinek of De Wereld Draait door.'
'Hoe bedoel je?' vroeg ik oprecht.
'Nou, dat we daar samen aan tafel zitten, om te praten over iets.'
'Maar wát kan jij dan?' Daar had hij geen antwoord op.

Het is een kwaal waar meer jongens en meisjes mee rondlopen: ze willen dolgraag op televisie of influencer worden, maar begrijpen niet dat je daar daadwerkelijk iets voor moet kunnen. Zelfs de meest lege Instagram-sterren zijn elke dag hard aan het werk voor het beste kiekje of de coolste video, en alles moet ook nog worden gemonteerd et cetera. Monnikenwerk.

Ik kom het bij andere opleidingen eveneens tegen. De studenten vertellen allemaal dat ze azen op een bestaan als rijk, succesvol en invloedrijk iemand, maar na een beetje doorvragen, blijken dat stuk voor stuk ongefundeerde dromen, gebaseerd op een naïef zelfbeeld.

Mijn eerste dag op Windesheim zal ik nooit vergeten. Aan het begin van ons eerste college, in het schemer van de maandagochtend, vroeg de docent aan de klas waarom ze voor de opleiding Journalistiek hadden gekozen. Iedereen mocht het kort uitleggen. De ene helft wilde 'net zoiets als Floortje Dessing' gaan doen, en de anderen zagen de carrière van Matthijs van Nieuwkerk wel zitten. Er is niets mis met groot dromen. Ik wilde troonopvolger van Harry Mulisch worden, om maar wat te noemen. Alleen is het wel zo fijn om te beseffen dat zulke ambities verantwoordelijkheden met zich meebrengen.

Die bestaan met name uit hard werken en vooral alles wegcijferen voor de ultieme plek die je wilt bereiken. Veel jongeren beleven de studententijd als een soort carnaval. Ik vertel altijd, aan wie het maar wil weten, dat je als student uitzonderlijk veel vrije tijd hebt. Je kunt daar op twee manieren mee omgaan: of je gaat elke avond zuipen in het studentencafé, of je vult de vrije uren op zo'n manier in dat ze bijdragen aan je ontwikkeling.

Ik realiseer me dat ik nu als een dominee overkom, mijn excuses, maar ik schrijf dit alles omdat ik weet dat tijd steeds schaarser wordt naarmate het volwassenleven begint. Ik ben niet tegen lol trappen, wel tegen verspilling van een waardevolle periode. Iedereen kan fantaseren. Weinigen kunnen hun dromen daadwerkelijk verwezenlijken.

Bewijsdrang 16

Haar spierziekte houdt tweedejaars Maud de Reu niet tegen. Met haar paard Webron traint ze voor de Paralympische Spelen.

Opgroeien in een streng islamitisch gezin 8

Studenten interviewen studenten.

'We maken kinderen ziek' 22

Associate lector Bert Wienen over ADHD.

Mensen

Özcan Akyol **2**
Eelco Boss **15**
Michelle van der Molen **20**

En verder

Hardlopen door Windesheim **4**
Op jezelf: 'Wéér een kant-en-klaarmaaltijd' **12**
Tattoo: 'Echt bad ass' **19**
Stemming: Moet lachgas verboden worden? **21**
Test: Kruidnoten **25**
Speciale lokalen: Bouwkunde en Civiele Techniek **26**
Online **28**
Buitenkant: 'Ik ben in het verkeerde land geboren' **30**

De nieuwe docent is vooral een begeleider 6

‘ Killing, al die trappen. Van het auditorium via de gebouwen F, E, D en T naar X, en van X door Z, S en A weer terug naar het entreegebouw. Ruim honderdvijftig hardlopers, van alle leeftijden, deden deze maand mee aan de funrun dwars door de hogeschool.

foto: Jasper van Overbeek

Van expert naar begeleider

Het zal geen docent zijn ontgaan dat de Strategische Koers voor ingrijpende veranderingen zal gaan zorgen. Veel is nog onzeker, of onduidelijk. Maar de tijd dringt.

Tijdens de vergadering van de Centrale Medezeggenschapsraad van 19 september presenteerde Mark Boiten, programmaleider onderwijsinnovatie, een voorlopige 'Visie op onderwijs'. Een praatstuk, zo benadrukt hij. 'Vooral bedoeld om met elkaar te bespreken hoe ons onderwijs er in de toekomst uit kan gaan zien.' Maar de grote lijnen liggen vast. En liegen er niet om.

Centraal blijft staan dat Windesheim studenten een individuele leerroute wil aanbieden. Ze maken straks een persoonlijke keuze uit het volledige onderwijsaanbod met behulp van de 'Windesheim Catalogus'

(die in september 2020 gereed moet zijn). Daaruit volgt een persoonlijk rooster, en daarmee verdwijnen vertrouwde structuren. 'De klas' zal vervagen of zelfs verdwijnen. Zoals de Visie voorspelt: 'De deelname aan het onderwijs zal steeds in andere groepssamenstellingen plaatsvinden.'

De individuele leerroute wordt straks niet alleen aangeboden, nee sterker, ze wordt gestimuleerd. Studenten die kiezen voor een standaardopleiding moeten volgens de Visie 'uitgedaagd om steeds meer op te treden als eigenaar van zijn eigen leren, en zijn leerroute te personaliseren.' Die

stimulerende taak komt op de schouders te liggen van een docent die optreedt als persoonlijk begeleider. Begeleiders worden niet een-twee-drie toegewezen; de Visie spreekt van 'een bij hem of haar passende' studiebegeleider. Dat kan nog een heel gepuzzel worden.

De begeleider moet ook 'nee' kunnen zeggen tegen de verlangde leerroute want Windesheim wil studenten voorbereiden op de arbeidsmarkt en studenten die een uitzonderlijke leerroute opstarten, zullen uiteindelijk ook naar een diploma toe moeten werken. Voor hen zal de keuzevrijheid in de loop der jaren dus steeds minder worden. Boiten erkent dat dit een pijnpunt is: 'Dat betekent dat je als hogeschool, in de begeleiding, in elk geval realistisch moet zijn in wat je de studenten biedt. Keuzevrijheid heeft zijn grenzen.'

Het stimuleren om af te wijken van de standaardopleidingen heeft niet alleen voor studenten maar ook voor docenten grote gevolgen. Zij kunnen er straks niet meer van uitgaan dat alle studenten die een bepaalde les bijwonen, dezelfde opleiding volgen en dezelfde vakken hebben gevolgd. Daar komt bij dat ze, door de invoering van flexibel toetsen, straks ook geen vaste toetsmomenten kunnen creëren waarop ze kunnen "meten" of iedereen de stof heeft begrepen. Dat flexibel toetsen is overigens nog wel een ding. Recent is een pilot afgerond; de betrokken docenten en studenten waren enthousiast maar het aantal deelnemers was bescheiden. Boiten: 'Voorwaarde is dat de opleiding over een geschikte "itembank" van toetsvragen beschikt en dat is nog niet overal het geval.' Hij spreekt op dit vlak van 'voorzichtige vorderingen.' De Strategische Koers plaatst docenten dus voor een dubbele uitdaging: enerzijds het loslaten van het denken in traditionele opleidingen met de bijbehorende vakken, en daarnaast het opnemen van de rol van begeleider. Windesheim schakelt over op een compleet ander type docent. Boiten: 'Docenten, dat waren altijd experts in hun vak die op een gegeven moment besloten dat ze nieuwe collega's wilden opleiden. En op Windesheim hebben we docenten ook altijd vanuit die invalshoek geworven. Waarschijnlijk moeten we in de toekomst veel meer op zoek naar docenten die

niet primair vakinhoudelijk expert zijn maar vooral in staat zijn om studenten te coachen, te begeleiden. Dat gaan we ook vragen van de huidige docenten.'

De plannen wekken argwaan op de werkvloer. Boiten erkent dat de gesprekken met docenten hierover 'soms pittige discussies oplevert'. En dat begrijpt hij wel. 'Je komt

'De gesprekken met docenten leveren pittige discussies'

aan hun professionele identiteit. Ze zijn docent geworden om hun kennis over te dragen op nieuwe collega's. Ze zijn vaak ook trots op "het DNA" van Windesheim, het belang van het contact tussen student en docent. Wanneer je ze dan voorstelt dat hun studenten ook bij andere opleidingen vakken zouden kunnen volgen, is de primaire reactie er een van: liever niet! Ze hebben het gevoel dat er wordt "gepeuterd" aan wat zij met zo veel liefde doen.'

'Peuteren' is hier een *understatement*. Het onderwijs gaat de komende maanden grondig op de schop. En daarmee de taak

van de docent. De plannen zijn nog vaag, en de neuzen staan nog lang niet allemaal dezelfde kant op. Maar dat over niet al te lange tijd toch écht anders zijn.

tekst: **Marcel Hulspas en Ernest Mettes**
foto's: **Herman Engbers**

'Studentbegeleider wordt primair aanspreekpunt'

Elske Siemonsma: "De student moet in de nieuwe situatie steeds kunnen terugvallen op de studentbegeleider als primair aanspreekpunt. Ook wanneer de student switcht of een eigen leerroute doorloopt. Daarbij is een coherente omgeving belangrijk waarin begeleiders regelmatig afstemmen. Studenten die uit beeld raken hebben een verhoogde kans op uitval."

Als voorbeeld noemt ze een student die een uitstapje maakt naar een ander curriculum. "Juist op dat moment moeten SB-ers een overdrachtsmoment organiseren en moet duidelijk zijn wie aanspreekpunt is." Ook bij studenten die vertragen of niet meer in een vaste groep zitten is de kans op uitval hoger. "Het is zonde wanneer begeleiders vanuit eigen perspectief tegenstrijdige adviezen aan de student geven,

omdat ze niet goed hebben afgestemd. Of dat informatie die de student aan de vorige SB-er gaf niet bekend is bij de volgende SB-er. Want de student gaat daar wel vanuit."

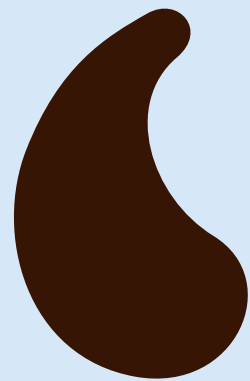
Ze vindt het belangrijk dat studentbegeleiders zich realiseren dat studenten zich in de toekomst vaker over de schotten van de eigen opleiding bewegen. "Daar staat echt iets nieuws te gebeuren en dat vraagt om een beweging waarin men de toekomstvisie eigen maakt. En om SB-ers die zijn toegerust met vaardigheden die daarvoor nodig zijn."

Elske Siemonsma is teamleider van het *Studiesuccescentrum* en werkt samen met de nieuwe *studentbegeleidingsambassadeurs* aan een *hogeschoolbrede kijk op studentbegeleiding*.

Dit een van de waargebeurde verhalen van Winderheimstudenten, opgetekend door medestudenten. Ze zijn verzameld in het kader van het project 'Verhalenvertellers', bedoeld om de discussie over

diversiteit te stimuleren. Het project stond onder leiding van Gertjan Aalders en Floor van Renssen, van de lerarenopleiding Nederlands. Vijf van deze verhalen verschijnen op WIN online.

Een zomerse avond, die maar niet wil eindigen

Een jong meisje, afkomstig uit een traditioneel islamitisch gezin, ontvlucht na een heftige confrontatie met haar vader het gezin en probeert elders haar leven op te bouwen en verder te studeren.

BT: "Het ideaalbeeld dat mijn ouders van mij hebben, dat praktiserende islamitische meisje, met een hoofddoek en met andere

ambities dan ik heb, dat ben ik niet en dat zal ik niet zijn. En ik zal het ook niet worden voor hen."

Op een zomerse avond, het was zo rond de klok van negen, kwam ik thuis, liep de woonkamer binnen en zag mijn vader op de tweepersoonsbank zitten, zijn sluwe, vurige blik op mij gericht. Een paar meter

ernaast stond mijn moeder, in tranen en met een radeloze blik in haar ogen. Wat was hier aan de hand? Ik had geen flauw idee. Toen zag ik op tafel een foto van mijn ex-vriend en mij liggen, hand in hand, ergens aan een van de grachten in Amsterdam. De witte scherven naast de foto moesten iets daarvoor een koffiekopje voorstellen, geloof ik. Wat mij verder is bijgebleven van

die avond, is pijn. Niet eens doordat ik de vuisten van mijn vader nog voel branden op mijn lichaam. Niet doordat ik uren ben uitgescholden voor ‘schandaal’, ‘hoer’ of wat dan ook. Ik voel pijn omdat ik niet word geaccepteerd zoals ik ben door mijn eigen ouders. Ik kan niet zijn wie ik wil zijn in het bijzijn van mijn ouders.

Rond mijn zestiende levensjaar begon ik mij af te vragen waar ik eigenlijk in geloof. Waarom ging ik eigenlijk naar de moskee, voor wie bad ik eigenlijk, waarom hoorde ik een weerspiegeling te zijn van de cultuur waarin ik ben opgegroeid, dat soort vragen. Tegelijkertijd begon ik interesse te tonen voor jongens, gemengde feestjes, alcohol en seks. Met wie moest ik het hier überhaupt over hebben? Thuis is het taboe om ook maar iets los te laten over een jongen die ik leuk vind, of toestemming te vragen om een avondje uit te gaan met mijn vriendinnen. Het kan gewoon niet. Ik hoef het niet in mijn hoofd te halen om over deze onderwerpen te praten. Het hóort gewoonweg niet.

Ik heb eigenlijk geen idee wat thuis is. Niet omdat ik geen dak boven mijn hoofd heb, gelukkig wel. Ik heb geen idee omdat ik nergens ooit dat thuisgevoel ervaren heb. Naar mijn idee hoort een ‘thuis’ warm te zijn zonder dat daar de zon voor hoeft te schijnen. Een plek waar je kunt zeggen wat je denkt en voelt. Waar je ouders interesse hebben in het verloop van jouw dag en een gesprek met je willen aangaan.

Daarentegen liep ik iedere dag weer tegen de teleurgestelde blikken van mijn vader of moeder aan, omdat ik weer eens een ‘strakke’ spijkerbroek droeg en moeite deed voor een make-upje. Het ideaalbeeld dat mijn ouders van mij hebben, dat praktiserende islamitische meisje, met een hoofddoek en met andere ambities dan ik heb, dat ben ik niet en dat zal ik niet zijn. En ik zal het ook niet worden voor hen.

Dat mijn vader mij zo had mishandeld, was voor mij de druppel: ik wilde en kon niet meer met hem onder één dak leven. We spraken thuis al bijna niet meer met elkaar, maar na dit akkefietje was de sfeer helemaal ver te zoeken. Het enige wat mijn vader en ik deden, was elkaar ontwijken. At hij om 18:00 uur, dan zorgde ik er wel voor dat ik voor die tijd een bord mijn kamer in had gesmokkeld.

Ik ben de dagen erna gaan zoeken naar kamers, zo ver mogelijk van huis. Dat is me op korte termijn gelukt, een kamer in Utrecht. Ik heb toen alle papieren in orde gemaakt, mijn spullen ingepakt op een dag dat mijn ouders niet thuis waren en ben toen vertrokken. Tot mijn verbazing heb ik de eerste dagen na mijn vertrek niets van ze gehoord. Omdat ik nog liefde en waardering voel voor mam, besloot ik haar een brief te schrijven. Daarin heb ik proberen

te beschrijven hoe gebroken ik eigenlijk ben en hoe zij, mijn eigen ouders notabene, daar grotendeels voor hebben gezorgd. Mijn moeder heeft mij na die brief meerdere malen opgebeld, tot op de dag van vandaag, maar op de een of andere manier lukt het mij niet om op te nemen. Al die jaren dat ik heb moeten leven naar

‘Dat mijn vader mij zo had mishandeld was voor mij de druppel’

de wensen van mijn ouders, hield ik dat vol voor mama. Ik wilde haar niet kwijt: van binnen weet ik dat zij mij mijn geluk gunt, maar daar niet voor durft uit te komen. Het is raar, maar ergens ben ik bang dat ik weer terug zou willen. Ik mis haar enorm, maar tegelijkertijd wil ik niet geconfronteerd worden met wat zich heeft afgespeeld.

Ik geloof niet dat dit Islam is. Het gedrag van mijn ouders komt grotendeels voort uit de cultuur waarbinnen zij zijn opgegroeid, uit de ‘eer’ die zij moeten hooghouden. Een meisje dat zonder huwelijk een relatie aangaat omdat zij nou eenmaal ook gevoel

heeft, maakt haar hele familie te schande, waardoor alle familieleden hun leven met een gebogen hoofd moeten voortzetten. Wat een broodje aap. Belachelijk.

Inmiddels woon ik een jaar in Utrecht en probeer ik mijn weg te vinden. Ik ben intens happy met mijn kamergenoten en de mensen om mij heen. En gaat het even niet, dan gooi ik mijn focus op de sportschool en zweet ik letterlijk al mijn pijn eruit, al is het voor even. Ik wil daarnaast gewoon mijn opleiding afmaken op Windesheim. Hier heb ik nou eenmaal ook geweldige mensen om mij heen waarvoor ik zo dankbaar ben.

Tot op de dag van vandaag heb ik geen contact gehad met mijn ouders. Die vaderfiguur hoef ik überhaupt niet meer te zien. Maar ik hoop mama weer een keer te kunnen knuffelen. Ik hou van haar.

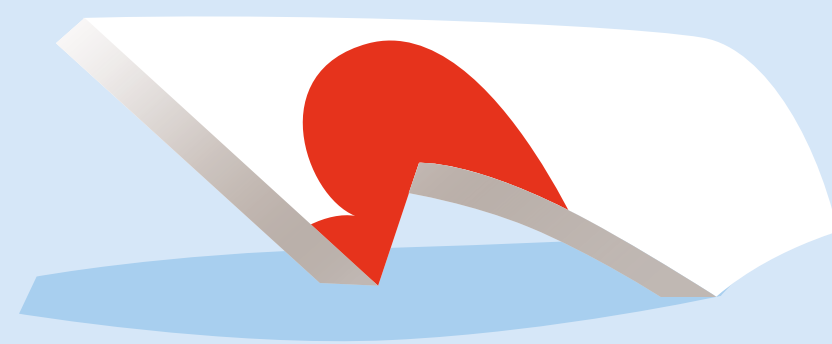
Hoe was het om dit interview te doen?

Het interview betekende veel voor mij. Het is een thema waar we met z’n allen middenin staan en het is goed om hier over na te denken. Het interview ging wel anders dan hoe ik het bij de opleiding Journalistiek geleerd heb. Dit was veel intiemer. Ik herkende namelijk veel in het verhaal van de persoon die ik sprak, en dan ga je toch op een andere manier met elkaar praten. Dat je in het bijzijn van je ouders niet kunt zijn wie je wilt zijn en dat sommige onderwerpen binnen traditionele families worden gezien als taboe raakte me en enorm. Dat maakte het interviewen heftig.

Door dit project denk ik meer na over diversiteit. Iedereen is uniek en voegt zo iets toe aan de samenleving. Diversiteit kan

sociaal, cultureel, economisch of etnisch zijn. Ik vond het multiculturele aspect heel interessant om me in te verdiepen. Ook mijn vader verhuisde vroeger van Turkije naar Nederland om te studeren en hij had destijds veel moeite met de studie en Nederlandse normen en waarden. Ik begrijp dat er mensen zijn die zich in Nederland buitengesloten voelen. Toch heb je dat voor een heel groot deel zelf in de hand, jezelf openstellen. Je kan in je eigen bubbel blijven maar je kunt er ook uitstappen en een plek zoeken in de maatschappij die bij je past.

De interviewer en de geïnterviewde willen om persoonlijke redenen anoniem blijven. De naam van de interviewer is bij de redactie bekend.

Op jezelf

'Niet meer sjouwen met logeerspullen'

"Ik heb specifiek gezocht naar een gezamenlijk huis, ik houd er namelijk niet van om alleen te zijn. Het is fijn dat ik huisgenoten heb die me kunnen helpen wanneer er iets is. Bijvoorbeeld spinnen uit mijn kamer verwijderen."

Met een eigen plek hoef je ook niet meer zo te zwerven. Sjouwen met logeerspullen wanneer je een feestje hebt en zo. Ja, ik ben vrij actief in het Zwolse studentenleven."

T'haléyah Tukker (18), tweedejaars psychomotorische therapie, woont sinds een paar weken achter de Domino's, in een rijtjeshuis met vier anderen.

'We ontbijten altijd samen'

"Ik ontbijt bijna altijd samen met mijn huisgenoten, onze lessen beginnen vrijwel gelijk. Sinds ik hier woon, heb ik nog nooit alleen gekookt. En als je te veel hebt klaargemaakt, app je iemand dat je nog wat over hebt. Er is altijd wel iemand die het dan komt halen. The Hive bestaat uit zes losse gebouwen. Iedereen heeft letterlijk zijn of haar deur voor je openstaan, daardoor ontstaat er een heel knusse, gezellige sfeer."

Maud Schut (17), eerstejaars Global project & change management, woont op The Hive, tussen het station en Windesheim.

'Ik eet vaak kant-en-klaarmaaltijden'

"Het is heerlijk dat je nu alles zelf kunt bepalen. Het enige wat mij tegenvalt, is dat je ook alles zelf moet doen. De afwas, boodschappen. Als je een drukke week hebt is dat best vervelend. Ik heb thuis natuurlijk weleens mijn eigen kamer schoongemaakt, maar de wc heeft mijn moeder de eerste keer maar even voorgedaan. Ik eet vaak kant-en-klaarmaaltijden, ga langs de snackbar of kook een agv'tje. Sperziebonen met aardappels en vlees. Dat mis ik weleens van thuis: dat het eten voor je klaarstond of dat de was was gedaan."

Eerstejaars pabo-student **Ronald Nijenhuis (20)** woont in Hoogeveen in een huis met elf mensen. Badkamer, toilet en keuken deelt hij met vier anderen.

'Dit is nu al mijn huis'

"Al na twee weken dacht ik: dit is nu mijn huis. Hoewel ik van tevoren had gedacht dat ik wel even zou moeten wennen, alleen op een kamertje. Twee avonden per week eet ik bij één van mijn ouders, af en toe bij vrienden en de rest van de week kook ik voor mezelf. Dan maak ik graag pasta bolognese, mooi makkelijk. Soms chili en af en toe een kippenvleugeltje. Niet heel gevarieerd dus. Ik vind koken wel leuk maar ik zou het graag wat beter kunnen."

Eerstejaars bouwkunde **Joshua Edauw (19)** woont in een appartement, in een groot wooncomplex in Zwolle-Zuid, dat hij deelt met drie anderen.

tekst: **Michelle van der Molen**
foto's: **Jasper van Overbeek**

'De Kaart van het Paard'

#eetcafé #iederedag

Vers geroosterd brood		aioli		drie euro
Nachos de Luxe		cheddar, sour cream, paprika, rode ui		vijf euro vijftig
Soep		tomaat, kip/groente, brood		drie euro vijftig
Pulled Pork		brood, salade, bbq saus		zes euro vijftig
Kipsaté		rijst/aardappels, salade, kroepoek		zeven euro
Halve Haan		rijst/aardappels, salade		zeven euro
Groente Noodles		groene curry/teriyaki, vega/kip		zeven euro
Pasta Creamy Pesto		sour cream, groene pesto, vega/kip		vijf euro vijftig
Poké Bowl		salade, avocado, groente, vega/kip		zeven euro
Lasagne Bolognese		tomatensaus, lasagnebladen		zes euro
Kipschotel		chili garlic/oestersaus, rijst, groentes		zes euro
Gehaktballen		aardappels, salade, satésaus		6st. €4,50 / 9st. €6,- / 12st. €7,-
Chicken wings		aardappels, salade		6st. €4,50 / 9st. €6,- / 12st. €7,-

#IEDERE WEEK

- ma.. SPECIAALBIERAVOND
- di.. VOUTE VERZOEKJES
- wo.. LIVE MUZIEK AVOND
- zo.. PUBQUIZAVOND

#HIGHLIGHTS

- wo.. 16 okt PAARD ACADEMY - GELD
- zo.. 20 okt OKTOBERFEST SUPERQUIZ
- ma.. 21 okt SPECIALITAT BIER MONTAG
- di.. 22 okt OKTOBERFEST
- do.. 24 okt PARTY PUBQUIZ DESPERADOS

CHECK ONS HELE PROGRAMMA @HETVLIEGENDEPAARD

Eelco Boss

Klimaatlobby

Afgelopen week liep ik naar Windesheim en ving ik een gesprek op tussen studenten. Het ging over Greta Thunberg, de jonge klimaatactivist die vol woede de VN-top over klimaat toesprak. De studenten waren van mening dat Greta Thunberg, laat ik het maar zo zeggen, 'nep' was; een kind dat voor het karretje van de 'klimaatlobby' was gespannen. Een soort publiciteitsstunt dus. Een willoos slachtoffer van de drammerige milieupessimisten. Nu hoeft je het niet met haar manier van actievoeren en de toon die zij daarin hanteert eens te zijn, ze heeft wel een punt als het gaat over klimaatverandering. En dat zeg ik niet omdat dat mijn mening is, maar omdat er een overweldigende hoeveelheid wetenschappelijke kennis is die dat telkenmale aantoonde dat opwarming een feit is en dat de mens daar invloed op heeft.

In diezelfde week gaf ik een les politicologie, in de summere tijd die ik heb om iets met dit vak te doen hadden we het over het stikstofprobleem. Veel bouwprojecten liggen stil omdat er teveel stikstof in natuurgebieden terecht komt. Een student vond het uitgangspunt dat mensen een dak boven hun hoofd moeten hebben, veruit belangrijker dan de natuur in Nederland. Natuur moest desnoods opgeofferd worden. De milieulobby heeft teveel macht in Nederland. Wat mij opviel is niet zo zeer zijn opvatting, die mag je hebben, maar dat hij moeite had om deze complexe problematiek vanuit meerdere gezichtspunten te bekijken.

We doen er op Windesheim te weinig aan om studenten wel een diverse blik op kennis te gunnen: kennisvakken en hoorcolleges staan onder druk. Een filmpje op ELO in plaats van een hoorcollege volstaat ook wel en er wordt steeds meer 'integratief' getoetst. Per saldo leidt dit tot een extra devaluatie van kennis omdat alleen de toepassing van kennis nog getoetst wordt. Het dominante mantra is nog steeds dat 'we moeten studenten leren kennis op te zoeken'. Inderdaad, dat doen studenten dus in toenemende mate: op Twitter, bij vloggers, op door YouTube en facebook voorgesorteerde video's die er voor zorgen dat je in je eigen belletje blijft. Dat Hogescholen hun monopolie op 'ware kennis' kwijt zijn is natuurlijk winst, dat ze dit als voldongen feit zien en zich hier lijdzaam bij neerleggen is een ramp.

'Studenten zoeken informatie binnen hun eigen bubbel'

Het Vliegende Paard

Bewijsdrang

Haar spierziekte houdt tweedejaars **Maud de Reu** niet tegen. Met haar paard Webron traint ze keihard om geselecteerd te worden voor de Paralympische Spelen in 2020. "Mijn ziekte heeft me sterker gemaakt."

‘Heel vet’ vindt de 20-jarige Maud het, dat haar doel zó dichtbij is. Als kind had ze al de ambitie om grootse dingen te doen in de paardensport. Inmiddels is de student HBO Rechten één van de besten van Nederland op het gebied van dressuur. Ze zit zelfs in het ‘Olympisch kader’: een soort voorselectie voor de Spelen. Via observatiewedstrijden zal worden bepaald wie de meeste kans op medailles heeft én dus mee mag naar de Spelen in Tokyo. Maud: “Daarvoor moet ik keihard werken; vijf keer per week train ik met Webbron. Een ‘normaal’ mens heeft honderd procent energie, ik slechts ongeveer zestig procent. Ja, dat is soms balen. Maar als ik mijn ziekte niet had gehad, weet ik niet of ik zoveel had bereikt.”

Mentaal sterk

Want juist die wilskracht maakt dat Maud het volhoudt. Vanaf haar geboorte heeft ze de spierziekte SMA type 3. “Daardoor heb ik veel minder spierkracht dan andere mensen, vooral in mijn armen en benen. Ik heb minder balans en ben snel moe. Maar door veel te rusten kan ik alle energie in de sport stoppen. Dat is voor mij het allerbelangrijkste. Ik heb op dat gebied de drang om mezelf te bewijzen: hoe groter de uitdaging, hoe beter. Mijn ziekte heeft me mentaal sterker gemaakt. Ik wilde steeds beter worden, bewijzen dat het me wél zou lukken om op hoog niveau paard te rijden. Ik geloof in mezelf: bij wedstrijden ben ik totaal niet zenuwachtig.”

Dat dressuur een sport is die goed bij Maud past, ontdekte ze al op jonge leeftijd. “Andere sporten waren lastig voor me, omdat ik niet kan rennen. Paardrijden lukte wel. Ik vond het leuk en werd steeds beter. In 2015 werd ik uitgenodigd voor een talentendag, daar kwam ik in aanraking met de para-dressuur: op hoog niveau paardrijden voor mensen met een fysieke beperking. Dat was geweldig: ik wilde altijd al de top bereiken, maar met regulier paardrijden zou dat lastig worden.”

Haar droom werd haalbaar. “Ik begon aan wedstrijden mee te doen en dat ging steeds beter: zo werd ik dit seizoen derde op het Nederlands Kampioenschap.”

Langzaam achteruit

Maar om intensief te kunnen paardrijden zijn er voor Maud wel aanpassingen nodig. “Er zitten bijvoorbeeld lusjes aan de teugels vast, omdat mijn handen minder kracht hebben. In de beugels, waar je je voet in doet, zitten magneten. En onder mijn laarzen een ijzeren plaatje. Zo blijven mijn voeten in de beugels hangen.” Daarnaast doet Maud ook twee keer per week aan kracht- en conditietraining. “Op die manier blijf ik zo sterk mogelijk. Met mijn fysiotherapeut zoek ik steeds de grens op en gaan we er soms bewust overheen.”

Beter gaat dat ook niet worden, weet Maud. “Mijn lichaam gaat langzaam achteruit: tien jaar geleden was ik er beter aan toe. Maar het kan alle kanten op gaan met deze ziekte: de ene persoon kan op z’n veertigste nog traplopen, de ander zit al in een rolstoel. Wat dat betreft ben ik met de toekomst niet zo bezig, ik zie wel wat er komt. Plannen kan je het toch niet. Ik haal er in ieder geval het beste uit nu ik nog jong ben.”

Help Maud naar de Spelen!

Omdat het bereiken van de top duur is, is Maud een crowdfunding-actie gestart. “De inschrijving voor wedstrijden kost veel geld. Daarnaast heb ik ook reizen verblijfkosten, ik betaal bijvoorbeeld de stalling. En Webbron is een lease-paard, dus dat kost ook wat. Ik betaal nu veel van m’n spaarrekening, want doordat ik al mijn energie stop in het trainen en mijn studie, lukt het niet om ook nog te werken.”

Wil je Maud helpen?

Mail haar dan op mauddereu@gmail.com.

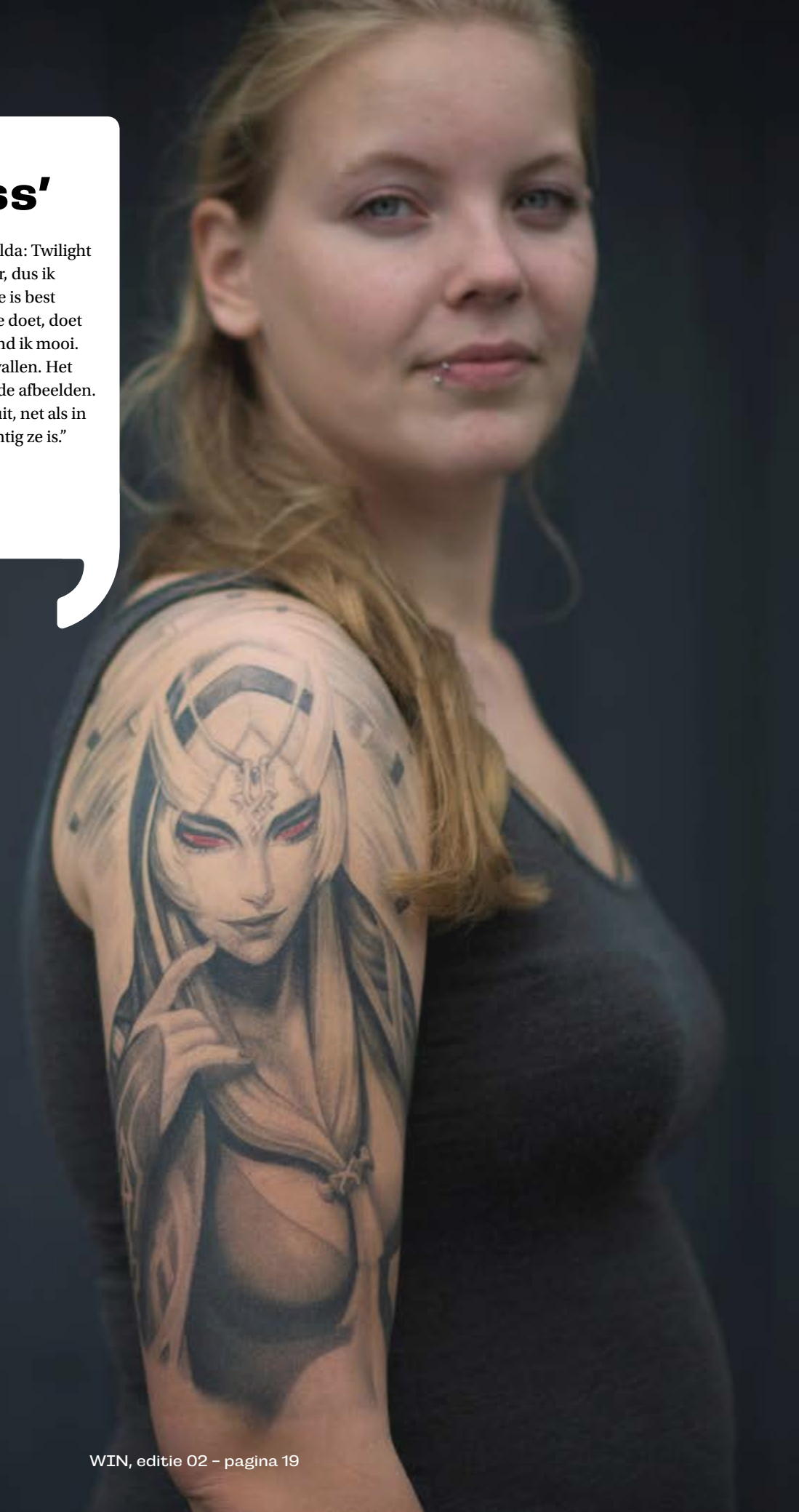
tekst: **Silke Polhuijs**
foto's: **Gerben Rink**

tattoo
‘Echt bad ass’

“Mijn favoriete game is The Legend of Zelda: Twilight Princess. En Midna is het vetste karakter, dus ik wilde supergraag een tattoo van haar. Ze is best bitchy en echt bad ass. Maar alles wat ze doet, doet ze om haar koninkrijk te redden. Dat vind ik mooi. Zelf ben ik ook niet op mijn mondje gevallen. Het was even zoeken naar hoe ik Midna wilde afbeelden. Maar het is goed gelukt: ze ziet er sexy uit, net als in de game, en de pose geeft aan hoe krachtig ze is.”

Sara Tilman
tweedejaars lerarenopleiding biologie

tekst: **Silke Polhuijs**
foto: **Gerben Rink**

Michelle van der Molen

Liefde voor de oudjes

Ik strijk neer in de eerste klas, aangezien de trein weer eens propvol zit. Tegenover mij zitten twee dames op leeftijd, Trees en Truus. Ze kakelen erop los. De buurvrouw achter ons kijkt geërgerd op, want stiltecoupé. Trees en Truus barsten in lachen uit: "Maar mevrouw, de trein zit vol. Dan kunt u toch niet van ons verwachten dat wij hier muisstil blijven zitten?" De vrouw wordt woest en betreft haar man erbij, die zegt: "Druk even een kurk in die mond van jullie." Trees, nog steeds glimlachend, kaast de bal terug: "Steek die kurk lekker in je reet." Waarop meneer rood aanloopt: "Ik kan duidelijk zien dat jullie niet in de eerste klas thuishoren."

Ze zijn vertederend schattig, die oudjes van ons. Vroeger kregen wij op 11 november van onze oude buurvrouw extra snoep toegestopt, een chocoladepaashaas van een half jaar eerder. Complimenten over ons lampionnetje, die nog net niet uit elkaar viel. Er zijn genoeg senioren die hand in hand lopen en midden op de weg stil blijven staan om elkaar een lekker nat kusje te geven. Liefde die niet roest. Samen of alleen op een bankje, starend naar de eendjes in de vijver, oud brood in een zak naast hen. Rode wangen in de winterkou, grijze haren verstopt onder veel te grote zelfgebreide wollen mutsen.

In de rij bij de supermarkt duwt een grijs exemplaar mij ruw aan de kant. De kracht is nog volop aanwezig. "Ik heb maar één dingetje hoor", roept ze luid terwijl ze met haar rollator over mijn tenen heen rijdt. Voor ik het door heb staat ze al af te rekenen. Voordringen als een pro, om vervolgens met de gekochte peuken bij de vijver te gaan chillen. Alle senioren in een kringetje, luid roepend naar de mensen die voorbij komen. "Die jeugd van tegenwoordig. Ze hoeven niet te werken, zitten dagen te internetten en verdienen hun geld met wat foto's op Graminsta. Instagram? Wij stonden vroeger om vijf uur op om de koeien te melken."

Senioren. Ze zijn onderweg gehard. Of is het eenzaamheid? Duizenden ouderen achter de geraniums, zonder man, vrouw of buurtkindjes. Misschien moeten wij, jongeren, iets meer op hen letten. Liefde voor de oudjes. Doet wonderen, echt.

'Voordringen als een pro'

stemming

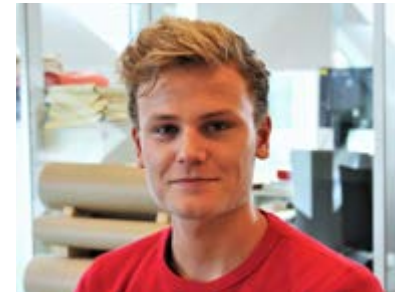
'Moet lachgas verboden worden?'

Steeds meer steden willen lachgas in het uitgaansleven verbieden. Lurken Windesheimstudenten wel eens aan zo'n ballonnetje?

"Ik vind dat het legaal moet blijven, want als je het verbied maak je de kick alleen maar groter. Wel moet het net als wiet gereguleerd worden. Laatst zat ik in de trein, **iemand naast me zat 40 minuten lang te lurken aan een lachgastank**. Zo iemand heeft hulp nodig."

Jaimy Hobo (19)
tweedejaars social work

"De eerste keer dat ik lachgas gebruikte was ik 14 of zo. **Nu doe ik het alleen als ik heel erg dronken ben**. Tot voor kort was het ook niet in Zwolle te krijgen, dus ik denk dat het ook best makkelijk weer uit te bannen is. Het is rotzooi en je hebt er niks aan, verbieden dus!"

Niels Boot (19)
eerstejaars ondernemerschap & retail management

"**Lachgas is een drug voor kinderen die nog geen alcohol mogen halen van de wet**. Het voelt ook best veilig omdat de high zo kort duurt. Ik ben tegen een verbod, maar het moet wel beter gereguleerd worden. Mensen moeten eigen keuzes kunnen maken, ook al zijn het domme keuzes."

Rick ter Stal (23)
eerstejaars journalistiek

"Bij veel ballonnetjes krijg je het gevoel dat je flauw valt omdat je hersenen heel weinig zuurstof krijgen. **Dat kan toch niet gezond zijn?!** Had je geen zuurstofgebrek bij je geboorte, dan loop je het zo wel op. Heel erg gevaarlijk, dus er mag van mij snel een verbod op komen."

Thijmen Wildeman (18)
eerstejaars lerarenopleiding geschiedenis

"Ik ben zo iemand die heel hard roept dat het troep is, maar als ik dronken ben doe ik het zelf ook wel eens. Bétje hypocriet. Er zijn vet veel scholieren die nog geen drank mogen halen die het gebruiken. **Omdat er geen wetgeving is verpest het de jeugd.**"

Tessa Nuninga (18)
eerstejaars journalistiek

tekst en foto's: Maarten Kors

'Ik ben bezorgd over het gemak waarmee we kinderen ziek maken'

Waarom is de vraag naar jeugdhulp zo sterk gestegen? Volgens Bert Wienen moeten we meer oog krijgen voor de invloed van de organisatie van het onderwijs.

'In sommige gemeenten heeft één op de zes kinderen een vorm van jeugdhulp. Natuurlijk zijn er kinderen met échte psychische problemen, maar we zien vooral een enorme stijging van het aantal verwijzingen voor lichtere problematiek. Zoals bijvoorbeeld van het aantal kinderen met de diagnose ADHD.'

Welk mechanisme zit daar achter?

'Het zijn vaak de jongere jongetjes in de klas - in groep 4, 5, 6 - die de grootste kans lopen op de diagnose ADHD. Die jonge jongetjes vertonen zoals dat heet "onrijp gedrag". Ze kunnen vaak niet lang genoeg op hun stoel blijven zitten waardoor ze hun taken niet afmaken, andere leerlingen storen, en zo verder. De leerkracht schakelt de jeugdhulp in. Een psycholoog gaat meekijken. En die komt met een diagnose. Kortom, het onderwijssysteem slaat wat mij betreft té gemakkelijk de weg in naar de jeugdhulp.'

Het is toch niet alleen "de schuld" van de leerkracht...

'Nee. De jeugdhulp en de psycholoog zijn net zo belangrijk. Ook zij willen "hulp bieden" en een diagnose stellen. En nog verder uitgezoomd, het heeft natuurlijk ook te maken met verwachtingen die we met elkaar hebben aan de prestaties van kinderen. Maar de visie van de leerkracht is van groot belang. En die is contextafhankelijk. We hebben onderzoek gedaan naar hoe leerkrachten kinderen beoordelen. We vroegen ze voor elk kind een vragenlijst in te vullen dat psychologen gebruiken om gedrag in kaart te brengen en gebruiken bij diagnostiek. En dan zagen we dat als een

leerkracht twee of drie lastige kinderen in de klas had, het oordeel over de andere kinderen veranderde. Die werden sneller ook als lastig beoordeeld. Kortom, je moet het oordeel van de leraar in zijn context zien en begrijpen.'

We kunnen de stijging dus niet los zien van het systeem.

'En dan vraag ik me af: hoe is het mogelijk dat de politiek de link niet legt tussen de veranderingen in de organisatie van het onderwijs en de stijging van het aantal kinderen dat jeugdhulp nodig heeft? De eisen die het onderwijs aan kinderen stelt, worden steeds hoger. Ik ben bezorgd over het gemak waarmee we kinderen ziek maken door ze te diagnosticeren. Terwijl de oorzaak juist kan liggen in de normen waaraan kinderen moeten voldoen, de leraren die volle klassen hebben, leerlingen die steeds meer rekenopgaven goed moeten hebben om goed te scoren op de toetsen, leerlingen die in continuoosters nauwelijks nog pauzes hebben, over het hoofd worden gezien.'

Je bent twee jaar geleden aan de slag gegaan bij het lectoraat jeugd. Wat voor onderzoek doe je hier?

'Momenteel doen we praktijkonderzoek naar de samenwerking tussen onderwijs en jeugdhulp, waarbij we onderzoeken hoe leerkrachten en hulpverleners tegen bepaalde kinderen aankijken. Daarnaast werken we samen met de GGD, om artsen en verpleegkundigen te helpen bij het houden van "normaliserende gesprekken". Dat zijn gesprekken waarbij ze de ouders duidelijk moeten maken dat er iets aan de hand is met hun kind, en dat er zeker actie

zal worden ondernomen, maar dat medicalisering, een diagnose, niet de oplossing is. En binnenkort starten we met een onderzoek op diverse scholen hier in Zwolle naar de ontwikkeling van gewone angst en spanning naar klachten rondom angst en depressiviteit, onder scholieren. Daarvoor volgen we zo'n duizend scholieren. Via een app kunnen we ze op allerlei momenten vragen waar ze mee bezig zijn, wat ze bezighoudt en hoe ze zich voelen.'

Dat klinkt als échte psychische problemen...

'Ook hier lijkt het erop dat dezelfde principes een rol spelen. Van jongeren wordt veel verwacht, de prestatiedruk is hoog. Jongeren op het voortgezet onderwijs hebben veel ondersteuning nodig op het gebied van angst. Maar mijn vraag is: waarom leggen we dat allemaal bij die jongeren neer? Waarom focussen we ons niet op de context? Denk aan nieuw beleid rondom studiefinanciering, meer rust op de arbeidsmarkt, betaalbare woningen, minder focus op de prestaties op school enzovoort. Met ons onderzoek willen we graag aantonen dat inzetten in die omgeving van belang is.'

Bert Wienen is associate lector bij het lectoraat jeugd. Hij promoveerde op 3 juni aan de RU Groningen op de rol van diagnoses in de onderwijspraktijk.

Dit is een verkorte versie, het volledige interview is te lezen op www.win-nieuws.nl

tekst: **Marcel Hulspas**
illustratie: **Gilles Tijmes**

DO 17-10	MARIKE JAGER
VR 18-10	RUUD FIETEN
ZA 19-10	BREAKBAAR: NYMFO
ZA 19-10	SUPERSTIJL
WO 23-10	COMEDY NIGHT
DO 24-10	THESE GO TO ELEVEN: AESTRID / BLUE CRIME / SPOONFED
DO 24-10	ANNIHILATOR
VR 25-10	CLOSE TALKER
VR 25-10	NOUVELLE VAGUE
ZA 26-10	RAWDEFINITION
WO 30-10	XZIBIT
VR 01-11	POPRONDE

test

De lekkerste Kruidnoten

Het WIN-testpanel at vijf zakken kruidnoten leeg, in prijs variërend van 15 tot 45 cent per 100 gram.

Hema

Echt Hema: Geen oubollige prent op de verpakking, maar een knalgroene zak met gele letters. En de smaak? "Een beetje vlak." Dit is niet wat we van de Hema gewend zijn. "Maar ze kraken wel mooi als je erop bijt." Dat weer wel.

Cijfer: 6 -

Van Delft

Big Bazar verkoopt de goedkope versie van Van Delfts Strooigoed. Tussen de kruidnoten zit een klein zakje snoepgoed. Dat heeft de nootjes geen goed gedaan. "Veel te zoete nasmaak" concludeert het panel unaniem. Ook de bite bevat niet: "droog, poederachtig en plakkend."

Cijfer: 5 -

Kruidvat

De goudbruine Kruidvat-verpakking is sfeervol. De nootjes ruiken wel lekker maar (merkt een panellid scherp op): "ze smaken naar stoffige Bastognekoeken". We krijgen vooral dorst. Als dat de bedoeling was, dan is deze noot geslaagd. Proost!

Cijfer: 5 +

Smikkelhuys

Smikkelhuys, het snoepmerk van Action, biedt de goedkoopste noten. Tot verbazing van het panel (dat de nootjes blind proeft) komt Smikkelhuys als beste uit de bus. "Mmm, alsof oma ze gebakken heeft." "Hier blijf ik van eten." Maar er zijn critici. 'Een beetje slof,' zegt een kenner. Dat betekent: oudbakken.

Cijfer: 7 -

Bolletje

Bolletje noemt zijn kruidnoten 'de Originele'. Het zijn de duurste uit de test. De bakker is blijkbaar wat uitgeschoten met zijn nootmuskaat want het panel wordt niet blij van de sterk kruidige en bittere smaak. "Eén handje hiervan is wel genoeg". Erg hard is dit nootje ook: "Ik brak bijna de slotjes van mijn beugel."

Cijfer: 5,5

speciale lokalen

'Vroeger ging alles met de hand'

In de praktijkvleugel van gebouw T leren eerste- en tweedejaars van de opleidingen bouwkunde en civiele techniek werken met constructiematerialen zoals beton, hout, asfalt en water.

De vleugel bestaat uit twee ruimtes: een atelier en een werkplaats. "In het atelier worden maquettes op schaal gemaakt. Er staan kleine houtbewerkingsmachines en als pronkstuk een lasersnijder om mee te graveren; vroeger ging dat allemaal nog met de hand", vertelt instructeur Hans van Ingen. "Het leren bedienen van de machines is een verplicht onderdeel van de opleiding. De studenten vinden dat in het begin wel spannend. Ernstige ongelukken zijn hier nooit voorgekomen."

Online

www.win-nieuws.nl [f @nieuwswin](#) [@nieuwswin](#)

Nieuwe studievereniging Atomos

🎉👏 Feest voor de lerarenopleidingen natuur- en scheikunde. 📖🧪 De studies hebben sinds dit jaar namelijk een eigen vereniging. “Het begon vorig jaar met een beetje geinen na de Nationale Avond van de Chemie in Den Haag. Maar terug op school werden de taken al vrij snel verdeeld en nu hebben we een vijfkoppig bestuur”, zegt bestuurslid Abigail Brouwer, die aan beide opleidingen studeert. Lees het interview met het bestuur van Atomos op onze website.

Windesheim tweede plek in Elsevier

Windesheim neemt met acht gouden medailles in de lijst Beste Studies 2019 van Elsevier een tweede positie in onder de grote hogescholen, achter de Hanzehogeschool Groningen die negen gouden medailles heeft. Verder bestaat de top-5 in het deze week gepubliceerde themanummer van Elsevier uit de hogescholen NHL Stenden, Fontys Hogescholen en Avans.

Voor het eerst op het hoogste niveau

Zwembadcoördinator Mieke van der Sloot is trainer en coach van het damesteam van waterpolovereniging Swol 1894, met daarin meerdere studentes van Windesheim. Met dit team promoveerde ze vlak voor de zomer naar de Eredivisie, voor het eerst in de geschiedenis van de club. Een bijzondere prestatie, vertelt Mieke trots: “Toen ik bij de club begon speelden we nog op districtsniveau. Vervolgens zijn we vier keer op rij kampioen geworden en dus ook vier keer gepromoveerd.”

Schuttevaerders releasen EP in uitverkocht Hedon

Daar is ‘ie dan: de eerste EP van hiphopformatie Schuttevaerders, met daarin communicatiemedewerker Killian van Schaik en oud-journalistiekstudent Wesley van der Bol. De groep stond begin oktober in de uitverkochte Kleine Zaal van poppodium Hedon. Het complete interview met Killian lees je op onze site.

‘Switch werkt’

De oproep aan twijfelaars om zich te melden leverde veel reacties op. Maar liefst 140 studenten vroegen zich na 2, 3 weken al ernstig af of ze wel op hun plek zaten. Dat was dus een goed idee, vindt Switch coördinator Riejt Nijdam. Lees het interview met haar op onze site.

Studenten aan de slag met Lelystad Airport

Hoe kan Lelystad Airport duurzamer? Met die vraag houden de studenten van het honours programma Sustainable Society zich dit semester bezig.

Begin oktober was de kick-off van het programma, speciaal daarvoor werd op een camping in Almere een werkplek ingericht waar de studenten twee dagen lang aan de slag konden. Er vonden onder andere gesprekken met experts plaats en zaterdagmiddag brachten de studenten van Windesheim in Almere een bezoekje aan Lelystad Airport.

Studenten ontwerpen ruimtegereedschap

Hoe kunnen we over tien jaar leven op de maan? Zes studenten van team ConceptLAB denken mee, en ontwerpen multifunctioneel gereedschap voor het Swiss Space Center. Het team is net terug uit Lausanne, waar ze samen met medestudenten van dertien Europese universiteiten brainstormden over project Igluna. “We kregen een gastcollege van de eerste en enige Zwitserse astronaut Claude Nicollier en we namen een kijkje in het e-Technology LAB van de Europese ruimtevaartorganisatie ESA”, vertelt student en projectleider Robin ten Klooster.

Nieuwe studievereniging ComNow

De opleiding communicatie heeft sinds dit jaar een eigen vereniging voor studenten, docenten en alumni. “Door de komst van de vereniging hoop ik dat studenten van onze opleiding meer uit hun studie zullen halen maar dat ze ook meer het gevoel hebben dat je het samen doet. In mijn eerste jaar miste ik dat gevoel,” zegt voorzitter en derdejaars Hanne van den Born. Op onze website lees je het interview met de voorzitter.

Colofon

WIN is het redactioneel onafhankelijke nieuws- en opiniemagazine van Windesheim.

Redactie-adres:

Campus 2-6, Gebouw B, kamer B246, 8017 CA Zwolle, Postbus 10090, 8000 GB Zwolle tel. 088-4699603. e-mail: win@windesheim.nl

Redactie:

Marcel Hulspas (hoofdredacteur), tel. 7175, Wouter van Emst (redacteur), tel. 9081, Ernest Mettes (redacteur), tel. 9901, Reinhilde van Aalderen (redacteur), tel. 9603 Ronza Jabrah (redactie-assistent), tel. 9603

Medewerkers:

Silke Polhuijs, Maarten Kors, Michelle van der Molen, Jitse Schipper, Eelco Boss, Özcan Akyol

Fotografen:

Herman Engbers, Jasper van Overbeek, Gerben Rink

Illustraties:

Judy Ballast

Ontwerp:

Daniël van Ginkel

Advertenties:

Bureau Van Vliet, tel. 023-5714745 e-mail: zandvoort@bureauvanvliet.com www.bureauvanvliet.com

Druk:

TOB Media

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt d.m.v. druk, fotokopie, micro-film of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Heb je nieuws voor WIN? Ga naar:

www.win-nieuws.nl of mail win@windesheim.nl

buitenkant

'Ik ben in het verkeerde land geboren'

Alex van der Meer (21)
Eerstejaars lerarenopleiding Engels

Hoe omschrijf je je eigen stijl?

"Die is geïnspireerd door mijn vader, hij was altijd doopsgezind predikant. Hij draagt altijd een hoed en bijna altijd een pak. Dat heb ik al vrij jong overgenomen. Op de middelbare school in Heereveen stond ik bekend als 'die jongen met de hoed en de ukulele' (klein gitaartje).

Kom je uit een streng gezin?

"Mijn moeder komt uit een Amish-familie in Ontario, Canada. Dat klinkt best heftig, de meeste Nederlanders denken dat ze nog steeds geen stromend water en elektriciteit hebben. Onzin, het is geen sekte die zich afsluit van de rest van de wereld. Mijn ouders ontmoeten elkaar op een doopsgezind uitwisselingsproject, maar zelf ga ik niet meer naar de kerk."

Waarom draag je een hoed?

"Om eer te betuigen aan mijn gedeeltelijke Amish-afkomst. Waar mijn moeder vandaan komt lopen de mannen elke dag in driedelig pak met een hoed op en de vrouwen in traditionele jurken met van die kapjes. Een beetje zoals de gereformeerden hier op zondag dus. Voor mijn gevoel ben ik in het verkeerde land geboren, het liefst was ik Canadees geweest."

Wat is er zo leuk aan Canada?

"De mensen zijn er vriendelijker. En de 'thrift shops' zijn er geweldig. Daar koop ik veel van mijn kleren, ik ben 1 meter 75 en vrij breed, een echt Amerikaans postuur dus. De kleren passen mij er beter. De meeste kringloopwinkels geven al hun winst terug aan de lokale geloofsgemeenschap, dat vind ik een mooie gedachte."

tekst: Maarten Kors
foto: Jasper van Overbeek

asn bank
sponsors Amnesty's
Masterclasses for students

HUMAN RIGHTS UNDER ATTACK

Go to
amnesty.nl/student
and check out dates
and topics

Instagram icon [amnestystudentnl](https://www.instagram.com/amnestystudentnl)

MASTERCLASSES FOR STUDENTS

LEARN ABOUT VARIOUS HUMAN RIGHTS ISSUES
IN OUR FREE MASTERCLASSES

AMNESTY
INTERNATIONAL

16.11.19
HEDON
ZWOLLE

THE RAD PACK

JOOST VAN BELLEN
WILLIE WARTAAL
MASON

www.win-nieuws.nl
f @nieuwswin